

(ΑΠ. ΠΑΥΛΟΣ) ΣΤΗΚΕΤΕ ΚΑΙ ΚΡΑΤΕΙΤΕ ΤΑΣ ΠΑΡΑΔΟΣΕΙΣ Β' ΘΕΣ/ΝΙΚΕΙΣ (ΚΕΦ. Β' 15)

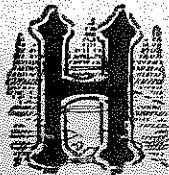
ΑΡΙΘ. ΦΥΛ. 360

ΕΤΟΣ ΙΣΤ'

ΤΙΜΗ ΦΥΛΛΟΥ ΔΡΧ. 1

ΚΥΡΙΑΚΗ 6 ΜΑΡΤΙΟΥ 1961 (Π.Ο.Η.) ΤΗΛ. 622.952 : ΓΡΑΦΕΙΑ ΚΑΝΙΓΓΟΣ 32 ΑΘΗΝΑΙ

Η ΝΙΚΗ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ ΕΙΝΑΙ ΒΕΒΑΙΑ

Ἐκκλησία τῶν Παλαιοημερολογιτῶν εἶναι μία πραγματικότητα. Αὐτό οὐδεὶς δύναται νὰ τὸ ἀμφισβητήσῃ. Ὁ διωγμὸς εἰς τὸν ὁποῖον εὐρίσκεται δὲν μειώνει τὴν σημασίαν τῆς.

Ἡ ὁδὸς ἄλλωστε τῆς στρατευομένης Ἐκκλησίας πρὸς τὴν θριαμβεύουσαν εἶναι στενὴ καὶ τεθλιμμένη, διότι διέρχεται διὰ μέσου τῶν διωγμῶν. Γνωρίζει δὲ ὅτι ἔχει ν' ἀντιπαλαίσῃ «Πρὸς τὰς ἀρχάς, πρὸς τὰς ἐξουσίας, πρὸς τὰ πνευματικὰ τῆς πονηρίας». (Ἐφεσ. στ'). Ὁ διωγμὸς βεβαίως τὴν παρακωλύει εἰς τὴν ἐπιτέλεσιν τοῦ ἔργου τῆς. Δὲν τῆς ἐπιτρέπει νὰ ἐμφάνισῃ τὴν λαμπρότητα τῆς παρουσίας τῆς. Ἐπιδιώκει νὰ τὴν κρατῇ πάντοτε ἀποκεφαλισμένην.

Τὸ ὅτι ἡ Ἐκκλησία τῶν Παλ)τῶν ἐξακολουθεῖ νὰ πλὴρ πλησίσιος πρὸς τὸν νοσητὸν λιμένα τοῦ Ἰδρυτοῦ τῆς καὶ νὰ γαλακτοτροφῇ μὲ τὸ γάλα τῆς εὐσεβείας τὰ πνευματικὰ αὐτῆς τέκνα, εἶναι ἰσχυρὰ ἀποδείξεις τῆς θείας πρὸς αὐτὴν ἐνισχύσεως.

Ἡ Ἐκκλησία τῶν Γ.Ο.Χ. δὲν ἔχει νεκρὸν πλήρωμα. Ἡ Θρησκευτικὴ συνείδησις τῶν πιστῶν εἶναι ἐναργὴς καὶ γρηγοροῦσα. Ἀποδείξεις τούτου δὲν εἶναι μόνον αἱ δεκαετίαι τῶν

ἀγώνων ἀλλὰ καὶ τὸ ἀπόθεμα τῆς θρησκευτικῆς δυνάμεως διὰ μελλοντικούς τοιούτους.

Τί ἄλλο ἀποδεικνύει ἡ συμπαγὴς συσπείρωσις γύρω ἀπὸ τὸν ἡγέτην τῆς Σεβασμιώτατον κ. Ἀκάκιον, παρὰ μόνον τὴν ὑψηλὴν θρησκευτικὴν πνοήν, πού διατρέχει τὸ σῶμα τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ πληρώματος! Τὴν στιγμὴν μάλιστα αὐτὴν ἀπεδείχθη περιτράνωσ' ἡ ποιότης τῆς πίστεως. Πίστις ζῶσα καὶ ἐναργής, διαυγὴς καὶ γρηγοροῦσα.

Δὲν ἐπαφίεται μόνον εἰς τὴν θεῖαν ἀρρωγὴν «ἐπιρριπονέπὶ Κύριον τὴν μέριμνά σου καὶ αὐτὸς σὲ διαδιαθρέψει», δὲν εἶναι πα-

Ἰδοὺ ἔρχομαι ταχύ·
κράτει ὃ ἔχεις ἵνα μὴ δεῖς
λάβῃ τὸν στέφανόν σου.

Ἀποκαλ. Γ. 14

θητικὴ καὶ νωθρὰ ἀλλὰ κρατερὰ καὶ μαχητικὴ ἐναντίον τῆς ἀπιστίας.

Ἡ ἱστορία τῆς Ἐκκλησίας μᾶς λέγει ὅτι ἰδιότης τοῦ Ὁρθοδόξου δὲν εἶναι ἡ μοιρολατρεία καὶ ἀπονέκρωσις, ἀλλὰ ὁ ἔντονος καὶ ἀσίγαστος ἀγὼν ἐναντίον τοῦ κακοῦ καὶ τῆς ἀμαρτίας.

Ἰδοὺ λοιπὸν πού στηρίζεται ἡ Ἐκκλησία τῶν Γ.Ο.Χ. καὶ ἀπὸ ποῖον ὄρυχείον ἐξάγει τὸ πολύτιμον μέταλλον τῶν δυνάμεων τῆς.

Ἐχει τὴν ὑψηλὴν αἴσθησιν ἑνὸς γνησίου ἀγῶνος ὑπὲρ τῶν μεγάλων ἰδανικῶν τῆς Ὁρθοδοξίας. Ἄν δὲν δέχεται νὰ προβῇ εἰς ἀνηθικούς καὶ ἀντορθοδόξους συμβιβασμούς,

είναι διότι πιστεύει ότι τούτο θ' ἀπετέλει διακύβευσιν καὶ ἀπεμπόλησιν τῶν μεγάλων ἀξιών τῆς Ἐκκλησίας. Διότι καὶ ὅσοι μᾶς δίδωκουν δὲν ἀρνοῦνται ὅτι σήμερον λύκοι βαρεῖς ἔχουν ἐνσκύψει εἰς τὸν ὀρθόδοξον χώρον, ὅτι ἔχει διαβρωθῇ τὸ φρόνημα τοῦ λαοῦ μας, ὅτι κινδυνεύει νὰ ἐκφυλισθῇ καὶ νὰ ἐκπορνευθῇ ἡ ψυχὴ τοῦ ἔθνους.

Οἱ Παλαιοσημερολογῖται, τὸ ἐπαναλαμβάνομεν, δὲν εἶναι συμβατικῶς θρησκευόμενοι. Ἐν πλήρει ἐπιγνώσει καὶ μὲ ἔμφορτον τὴν ψυχὴν τους ἀπὸ τὴν αἴσθησιν τῆς εὐθύνης ἀνέλαβον ἓνα ἐξυγιαντικὸν ἀγῶνα. Πιστεύουν ἀκραδάντως ὅτι οἱ ὠραῖοι καὶ ἠθικοὶ ἀγῶνες δικαιώνονται ὑπὸ τοῦ Θεοῦ καὶ τῆς ἱστορίας. Γνωρίζουν δὲ οἱ ἴδιοι ἅψ' ἐνὸς μὲν νὰ προσανατολιζῶνται πρὸς τὸ γνήσιον πνεῦμα τῆς παραδόσεως καὶ ἅψ' ἐτέρου ἔχουν τὴν στερρὰν καὶ ἀμετάπειστον ἀπόφασιν νὰ ἐπιμείνουν εἰς τὴν χαραχθεῖσαν πορείαν.

Αἱ θυσίαι δὲν πρόκειται νὰ τοὺς τρομάξουν, ὅπως συνέβη καὶ μέχρι σήμερον. Θὰ ὁμιλοῦν δὲ καὶ εἰς τὸ μέλλον τὴν σκληρὰν γλῶσσαν τῆς ἀληθείας, διότι πονοῦν εἰλικρινῶς διὰ τὴν διασπάθισιν τῆς ὀρθοδόξου ἐνότητος. Ὁ λόγος τοῦ Ἀποστόλου ὅτι «ἡ ἐκκλησία ἐστὶ σῶμα Χριστοῦ καὶ μέλη ἐκ μέρους, καὶ εἴτε πᾶσχει ἐν μέλος συμπάσχει πάντα τὰ μέλη, εἴτε δοξάζεται ἐν μέλος συγχαίρει πάντα τὰ μέλη», ἀποτελεῖ πηγὴν ἀνάνου ἀνησυχίας δι' αὐτοὺς.

Εἰς μίαν κρίσιμον διὰ τὴν ὀρθοδοξίαν στιγμήν καὶ μὲ τὴν ἐνότητα τῶν δυνάμεων των γύρω ἀπὸ τὸν ἡγέτην των πεφυλαγμένην ὡς κόρην ὀφθαλμοῦ, ἔχουν νὰ κάμουν πρὸς πᾶσαν κατεύθυνσιν τὴν δῆλωσιν, ὅτι: ἡ ἀπόφασίς των διὰ τὴν συνέχισιν τῶν ὠραίων ἀγῶνων τῆς παραδόσεως εἶναι τόσον στερρὰ, ὥστε οἱ μὲν ἐχθροὶ αὐτῆς οὐδὲν ἔχουν νὰ ἐλπίζουν, οἱ δὲ φίλοι τῆς ἐκκλησίας ἄς χαίρουν, διότι ἀσφαλῶς κάπου εἰς τὸ μέλλον θ' ἀκουσθῇ ὁ λόγος τοῦ Κυρίου: «ἰδοὺ ἔρχομαι ταχύ· κράτει ὁ ἔχεις, ἵνα μηδεὶς λάβῃ τὸν στέφανόν σου».

ΔΙ' ΗΝ ΑΚΟΙΝΩΣΙΣ

Ἀνακρινόμενοι ὅτι πᾶσα ἀποστολὴ χρημάτων εἴτε ἀπὸ ὀφειλῶν συνδρομῶν ἐφημερίδος ἢ διαφόρων ἄλλας εἰσφορᾶς πρὸς ἐνίσχυσιν τοῦ Ἱεροῦ ἡμῶν ἀγῶνος ἀπευθύνεται, διὰ Ταχυδρομικῶν ἐπιταγῶν ΜΟΝΟΝ, πρὸς τὸν Ταμίαν Ἀρχιμ. ΓΡΗΓΟΡΙΟΝ ΠΑΠΑΒΛΑΧΟΝ, δὸδὸς Κάνιγγος 32 — Ἀθῆναι.

(Ἐν τῶν Γραφείων τῆς Ἐκκλησίας τῶν Γ.Ο.Χ.)

ΟΙ ΤΡΕΙΣ ΙΕΡΑΡΧΑΙ ΩΣ ΑΓΩΝΙΣΤΑΙ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ

(Τοῦ Θεολόγου κ. Σταύρου Καραμήτσου)

«Τὸν ἀγῶνα τὸν καλὸν ἡγωνίσαι»

Ὅλγοι χριστιανοὶ δύνανται νὰ εἰπωσιν τὰ λόγια ταῦτα τοῦ Ἀποστόλου Παύλου, ὅταν μάλιστα εὐρίσκωνται ὑπὸ δυσμενεῖς συνθήκας ὡς ὁ Παῦλος κατὰ τὰ δευτέρτα αὐτοῦ δεσμά. Καὶ τοῦτο διότι εἶναι δύσκολον εἰς τὸν ἀνθρώπον νὰ ἐν οἴσῃ ὅτι ἡ ζωὴ εἶναι εἰς δισρκῆς ἀγῶν. Μέσα δὲ εἰς τὰ ἀγνωστα καὶ ἀνερμήνευτα ἐκεῖνα βάθη τῶν εὐγενῶν ἀγῶνων, ὑπάρχει τὸ νόημα καὶ ἡ χαρὰ τῆς ζωῆς.

Τὰ λόγια αὐτὰ ἐπανελάβον καὶ οἱ τρεῖς οὗτοι φωστῆρες τῆς τρισηλίου Θεότητος Βασίλειος ὁ ὄντως μέγας, ὁ Θεολόγος Γρηγόριος καὶ ὁ χρυσοῦς τὴν γλῶσσαν Χρυσόστομος.

Ἠγωνίσθησαν διὰ νὰ ἀποκτήσουν τὴν θύεαν σοφίαν, τὴν γνώσιν τοῦ κόσμου τούτου, ἀλλ' ἐγνώρισαν καὶ ἐπίστευον ὅτι ἡ γνώσις τοῦ κόσμου καὶ ἡ σοφία εἶναι μωρία, ὅταν εὐρίσκωνται μακρὰν τῆς πίστεως. Ὅταν εἶναι ξηρὰ, ἐξωτερικὴ, ἀνθρωπίνη, μεταβλητὴ, ἀνίκανη, νὰ ξεκουράσῃ τὸν ἐσωτερικὸν ἀνθρώπον.

Ἡ μόνη δὲ δυνάμις τῆς εἶναι νὰ βιομηχανοποιήσῃ, νὰ κουράσῃ, νὰ παγώσῃ, νὰ τρομοκρατήσῃ διὰ τῆς ὀλικῆς δυνάμεώς της τὸν ἀνθρώπον καὶ νὰ τὸν καταστήσῃ δοῦλόν της. Ὡς σήμερον βλέπομεν, τὰ ἐπιτεύγματα τῆς γνώσεως καὶ ἐπιστήμης, ἔχουν τρομοκρατήσει ὁλόκληρον τὴν ἀνθρωπότητα, ἡ ὅποια ἀγωνιώσα διερωτᾶται, ἄραγε θὰ γίνῃ πόλεμος; Ἄραγε θὰ εἰρηνεύσῃ ἡ ἀνθρωπότης ἢ θὰ ἐξακολουθήσῃ ζῶσα καὶ ἀγωνιώσα τὴν αὐρίον; Μήπως τυχαῖον γεγονός; Μήπως τις παρόφρων γίνῃ αἰτία νὰ μεταβληθῇ ὁλόκληρος ὁ πλανήτης μας εἰς φλόγας καὶ ἐρείπια; Αὐτὰ εἶναι τὰ ἀποτελέσματα τῆς γνώσεως ἀνευ τῆς πίστεως εἰς Χριστόν, δυστυχῶς.

Δι' αὐτὴν τῆς ξηρᾶν γνώσιν λέγει ὁ Μέγας Βασίλειος «χρόνια ποῦ πῆγανε χαμένα». Ἀλλ' οἱ τρεῖς Ἱεράρχαι τὴν γνώσιν ταύτην, τὴν μάθησιν ταύτην, τὴν ἐχρησιμοποίησαν ὡς μέσον πρὸς ἐπίτευξιν τοῦ σκοποῦ.

Καὶ ὁ σκοπὸς των, ἦτο νὰ τοὺς βοηθήσῃ ἡ γνώσις, ἡ Ἑλληνικὴ φιλοσοφία, διὰ νὰ δυνηθοῦν νὰ γνωρίσουν ὅτι εἶναι τελείως ἀδύνατον, μόνοι των νὰ εὕρουν τὴν ἀλήθειαν, νὰ εὕρουν τὸν προορισμὸν καὶ σκοπὸν τῆς ζωῆς.

Καὶ ἀπὸ τὴν ἀπορίαν τοῦ Εὐριπίδη «μήπως ὁ θάνατος εἶναι ζωὴ καὶ ἡ ζωὴ θάνατος;» κατορθώνουν μόνοι των νὰ φύγουν ἀπὸ τὴν τρομοκρατίαν τοῦ θανάτου καὶ τοῦ μήπως καὶ νὰ μεταβοῦν ἀπὸ τὴν γνώσιν εἰς τὴν πίστιν.

Ἡ δὲ γνώσις θεθεῖσα εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τῆς πίστεως, τοὺς βοηθεῖ εἰς τὸν σκληρὸν ἀγῶνα, τὸν ἀγῶνα τῆς ὄντως ζωῆς, τὸν ἀγῶνα τοῦ ὁποίου ἡ ἀφετηρία εἶναι ἡ ἐπικλήσις τοῦ Δημιουργοῦ. Ἡ μόνωσις καὶ ὁ ἀγῶν τοῦ γίνεσθαι τέλειος, τὸν ἀγῶνα τὸν συνεχῆ, τὸν καλὸν

ἀγώνα τοῦ Ἀποστόλου Παύλου.

Εἴτε ὡς προσευχή, εἴτε ὡς ἔργον πρὸς ἐξυπηρέτησιν τοῦ πλησίον, εἴτε καὶ τὰ δύο συγχρόνως καὶ τὰ ὅποια ὁδηγοῦν εἰς τὸν ἀγιασμόν καὶ τὴν δόξαν. Καὶ διὰ τὸν λόγον τοῦτον εἰς τὴν ἀρχὴν μετέβησαν εἰς τὴν ἔρημον καὶ ἤρξαν τὸν ἀγώνα ἐναντίον τοῦ ἑαυτοῦ των. Τὸν ἀγώνα τὸν ὅποιον ἀμυδρῶς ἐγνώρισαν οἱ πρόγονοί μας μετὰ τὸ «γνώθι σαυτόν»

Ἐκεῖ ἐζήτησαν τὴν βοήθειαν τοῦ Θεοῦ διὰ νὰ τὸν πιστεύουν· διότι ἡ πίστις εἶναι δῶρον Θεοῦ. Ἐζήτησαν μαζὶ μετὰ τὸν Ἐκατόνταρχον τοῦ Εὐαγγελίου βοήθειαν διὰ νὰ πιστεύουν «βοήθει μοι τῇ ἀπιστίᾳ».

Ἐν ἀντιθέσει βέβαια πρὸς τοὺς σχολαστικούς τοῦ Μεσαίωνα τὸν Θωμᾶν τὸν Ἀκυνάτην κλπ., οἱ ὅποιοι ἐπεθύμησαν, ἐζήτησαν ἀπὸ τὸν δημιουργὸν τὴν γνώσιν, ἐζήτησαν νὰ τὸν γνωρίσουν. Δὲν εἶπαν οἱ τρεῖς Ἱεράρχαι βοήθισόν μοι Κύριε νὰ σὲ γνωρίσω, ἀλλὰ βοήθισόν μοι νὰ σὲ πιστεύω.

Καὶ τοὺς ἐδόθη ἡ πίστις· καὶ μετὰ ἀφετηρίαν τὴν πίστιν, ἐπέδοθησαν εἰς τοὺς σκληροὺς ἀγῶνας ἐναντίον τοῦ ἑαυτοῦ των, (εἰς τοὺς ἀγῶνας ποὺ ὁδηγοῦν εἰς τὴν γνώσιν ὅτι ὁ ἄνθρωπος εἶναι ἀχρεῖος δοῦλος) καὶ ἐναντίον τοῦ κοσμοκράτορος, ἐναντίον τῶν δυνάμεων τοῦ σκότους καὶ τῶν ὀργάνων αὐτοῦ, τοὺς ἀγῶνας ποὺ μετὰ δέος ἱστάμεθα ἐνώπιον αὐτῶν, συγκρίνοντες τὴν μηδαιμνηότητά μας.

Δὲν δειλιά, δὲν πτοεῖται ὁ Χρυσόστομος, τὴν μῆνιν τῆς Αὐτοκρατορίας Εὐδοξίας, διότι γνωρίζει ὅτι εἶναι νικημένη ἀπὸ τὰ πάθη τῆς καὶ διὰ τὸ πάθος τοῦ μίσους καὶ τῆς κακότητος, διότι γνωρίζει ὅτι ὅσον περισσότερο τὸν ταλανίσῃ, ὅσον περισσότερο τὸν ταλαιπωρήσῃ, ὅσον περισσότερο τὸν ταπεινώσῃ, τόσο περισσότερο θὰ τὸν ἐξυψώσῃ, θὰ τὸν λαμπρύνῃ, θὰ τὸν δροσίωσῃ, καὶ ξεκουράσῃ.

Θὰ τὸν κάμῃ νὰ πλησιάσῃ περισσότερο διὰ τοῦ ἀγῶνος τὴν ὄντως ζωὴν τὸν Χριστόν. Διὰ τοῦτο δὲν ἐκάμφθη ἀπὸ τὴν πρώτην ἐξορίαν, ἀλλὰ μετὰ ἀκμαιότερον φρόνημα μεταβαίνει εἰς τὴν δευτέραν. Βροντοφωνεῖ ἐπὶ τοῦ ἄμβωνος τῆς μεγάλης Ἐκκλησίας τῆς Ὁρθοδόξιας τῆς Ἀγίας Σοφίας, τὴν μὲν εὐδοξίαν ἐμίσησα, τὴν δὲ ἀδοξίαν ἠγάπησα. Καὶ ὅταν ἀκόμη εὗρσκετο ἐν μέσῳ μυρίων κινδύνων καὶ θλίψεων εἰς τὴν ὁδὸν τῆς δευτέρας ἐξορίας, ὅχι μόνον δὲν κάμπτεται, δὲν κουράζεται ἀλλὰ φροντίζει διὰ τὴν ἐξάπλωσιν τοῦ χριστιανισμοῦ εἰς Περσίαν καὶ ἄλλαχοῦ. Ὅταν δὲ πλησιάσῃ ἡ στιγμή κατὰ τὴν ὁποίαν θὰ ἐπαναλάβῃ τὰ λόγια τοῦ μεγαλύτερου ἐρημνευτοῦ τοῦ χριστιανισμοῦ τοῦ Ἀποστόλου Παύλου «τὸν ἀγῶνα τὸν καλὸν ἠγωνίσαι» δὲν ἐνδιαφέρεται νὰ ἀποδείξῃ τὴν ἀθωότητά του, νὰ ζητήσῃ δικαίωσιν τῶν κώπων του, νὰ ζητήσῃ ἀνταμοιβὴν διὰ τοὺς ἀγῶνάς του καὶ μόνον τὴν ὥραν τοῦ θανάτου του ζητεῖ στολὴν λευκὴν νὰ τελέσῃ διὰ τελευταίαν φορὰν τὴν ἀναίμακτον θυσίαν, ὡς σύμβολον τῆς ἀγνωστῆς του καὶ τῆς ἀγνόητος τῶν ἐλατηρίων

του διὰ τοὺς σκληροὺς ἀγῶνάς του, πρὸς τὸ ξένον περιβάλλον τὸ ὅποιον οὔτε τὸν ἐξῆσε, οὔτε τὸν ἐγνώρισε. Καὶ μεταβαίνων εἰς τὴν ὄντως ζωὴν, ἀναφωνεῖ τὴν τελευταίαν φράσιν, ἡ ὁποία εἶναι γεμάτη ἀπὸ εὐγνωμοσύνης καὶ δοξολογίας πρὸς τὸν Δημιουργόν «δόξα τῷ Θεῷ πάντων ἕνεκεν». Ἰδοὺ διότι, ὅπως προείπωμεν ἐντὸς τῶν εὐγενῶν ἀγῶνων ὑπάρχει ἡ δροσιά καὶ ἡ χαρὰ τῆς Ζωῆς.

Ἀλλὰ καὶ ὁ ἕτερος μύστης τῆς γνώσεως καὶ ἀγωνιστῆς τῆς Ὁρθοδόξιας Γρηγόριος ὁ Θεολόγος κατωρθώνει νὰ συντρίψῃ τὸν Ἀρειανισμόν εἰς τὸ κέντρον του, εἰς τὴν βασιλεύουσαν πόλιν Κωνσταντινῶν, διὰ τῶν πέντε περιφήμων Θεολογικῶν λόγων του, διὰ τῶν ὁποίων συνέτριψε τὸν Ἀρειανισμόν καὶ ὕψωσε κέρας χριστιανῶν Ὁρθοδόξων.

Ἡ τοιαύτη δὲ νίκη εἶχε μεγίστην σημασίαν ὅχι μόνον διὰ τὴν Ἐκκλησίαν, ἀλλὰ καὶ διὰ τὸ ἔθνος. Ἀλλοίμονον ἔαν ἐπικρατοῦσε τότε ἡ αἵρεσις τοῦ Ἀρείου, θὰ εἴχομεν ἀφομοιωθῇ μετὰ τοὺς Μωαμεθανούς διότι ὁ Μωάμεθ ὡς πρὸς τὸ πρόσωπον τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ τὸ ἴδιον περίπου ἔλεγεν ὡς ὁ Ἀρειος. Δυστυχῶς ὁμοῦς Ἕλλην Πολιτικός ἔγραψεν ὅτι ὁ Θεὸς ὁμοῦς θὰ ἀντιμετωπίσῃ τὸν Ἀρειὸν καὶ τὸν Ἀθανάσιον.

(Ἀκολουθεῖ)

ΤΟ ΝΕΟΝ ΠΡΟΕΔΡΙΟΝ ΤΗΣ ΕΝΩΣΕΩΣ ΝΕΩΝ Γ.Ο.Χ.

Μετὰ τὰς διεξαχθείσας ἀρχαιρεσίας κατὰ τὴν τελευταίαν Γεν. Συνέλευσιν τῆς Ἐνώσεως Νέων Γ.Ο.Χ., οἱ ἐκλεγέντες νέοι σύμβουλοι συνήλθον καὶ καθιέρωσαν εἰς σῶμα ὡς ἑξῆς :

Πρόεδρος Στυλ Οἰκονόμου, ἀντιπρόεδρος Γεώργ. Κουκουλάκης, Γεν. Γραμματεὺς Ἰσαάκ Ραπτόπουλος, Ταμίας Ἰωάννης Κιούσης, εἰδικὸς Γραμματεὺς Δημ. Τσάφος, κοσμητὴρ Ἐπαμ. Πριμάλης καὶ σύμβουλοι Κοσμάς Φιντιρίκος, Δημ. Χατεόπουλος.

Η ΜΕΓΑΛΥΤΕΡΑ ΔΙΑΡΚΗΣ ΕΚΘΕΣΙΣ ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΟΥ ΒΙΒΛΙΟΥ & ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΩΝ ΕΙΔΩΝ

Α. ΖΩΤΟΥ - Ν. ΠΑΠΑΠΕΤΡΟΥ

ΑΓ. ΦΙΛΟΘΕΗΣ 11 ΠΛΑΤ. ΜΗΤΡΟΠΟΛΕΩΣ

ΤΗΛ. 26.103

ΑΘΗΝΑΙ

Ο,ΤΙ ΧΡΕΙΑΖΕΤΑΙ ΜΙΑ ΕΚΚΛΗΣΙΑ Ο,ΤΙ ΘΕΛΕΙ ΕΝΑ ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΟ ΣΠΙΤΙ

ΒΙΒΛΙΑ Ἐκκλησιαστικά, Θεολογικά, Μουσικά, Φιλοσοφικά, Πατερικά, Λογοτεχνικά, Παιδαγωγικά, Κοινωνικά διὰ γέροντος, διὰ νέου διὰ παιδία. ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΑ ΕΙΔΗ: Πολυέλαιοι, Κανδύλια, Ἐξαπτέρυγα, Ἅγια Ποτήρια, Εὐαγγέλια, Ἀρτοφόρια, Τρίκρητα, Ἐξάκρητα, Φανοί, Σταυροί, Μυροδοχεῖα, Θυμιατὰ, Ἅγιοι Εἰκόνες ἑτοιμὰ καὶ ἐπὶ παραγγελίᾳ, Ἀγιογραφίαι, Ἱερῶν Ναῶν, Ἑσταυρωμένοι, Μανουάλια, Κολυμβήθρες, Ἐπαργυρώσεις, Ἐπιχρυσώσεις.

Ἐπισκεφθῆτε τὴν ἐκθεσὶν μας

Η ΟΡΘΟΔΟΞΙΑ ΔΙΑ ΜΕΣΟΥ ΤΩΝ ΑΙΩΝΩΝ ΚΑΙ ΤΑ ΓΝΩΡΙΣΜΑΤΑ ΑΥΤΗΣ

«Πάτερ ἅγιε, ἀγιάσον αὐτοὺς ἐν τῇ ἀληθείᾳ σου· ὁ λόγος ὁ σὸς ἀλήθεια ἐστίν».

Κατὰ τὸ ἀνωτέρω ἐπιγραμματικὸν ρητὸν τοῦ Εὐαγγελίου τοῦ Σωτῆρος Χριστοῦ, ἄκρα ἐπιθυμία Αὐτοῦ εἶναι ὁ ἀγιασμὸς τῶν πιστῶν ἐν τῇ Ἀληθείᾳ Του «ἀγιάσον αὐτοὺς ἐν τῇ ἀληθείᾳ σου» ποία δὲ ἡ ἀλήθεια Του; «ὁ λόγος ὁ σὸς ἀλήθεια ἐστίν». Ἀλλ' ἡ ἀλήθεια αὕτη παρεοήθη ἀπὸ πολλοὺς καὶ εὐρισκόμεθα ἤδη πρὸ τοῦ θλιβεροῦ φαινομένου τῆς ὑπάρξεως ἑκατοντάδων παραφάδων τοῦ Χριστιανισμοῦ, ἡκαστὴ δὲ ἰσχυρίζεται ὅτι αὕτη καὶ μόνη κατέχει τὴν ἀλήθειαν. Πῶς λοιπὸν θὰ εὕρωμεν τὴν ἀλήθειαν μέσα εἰς τὸν λαβύρινθον αὐτῶν τῶν διαφορῶν δοξασιῶν; διὰ τοῦ ὁρθοῦ λόγου καὶ τῶν μαρτυριῶν τῆς Ἀγίας Γραφῆς. Ὁ ὁρθὸς λόγος μᾶ; ἀναγκάζει νὰ παραδεχθῶμεν ὅτι ὁ Θεὸς ὅστις «ἀνοίγει τὴν χεῖρά του καὶ ἐμπιπλά πᾶν ζῶον εὐδοκίας», ὅστις καὶ εἰς τὰ ἄλλα ζῶα δίδει τὴν ἐξ ἐνστίκτου διαίσθησιν τοῦ κινδύνου κατὰ τρόπον ἀνεξήγητον πολλάκις καὶ εἰς τοὺς λογικοὺς ἀνθρώπους, ὅστις δίδει εἰς αὐτὰ τὸν τρόπον νὰ διακρίνουν κατὰ τὴν βοσκὴν τῶν τὰ δηλητηριώδη χόρτα ἄτινα ἐπιφέρουν τὸν θάνατον, ἀπὸ τὰ ἀβλαβῆ καὶ ἀπαράτητα διὰ τὴν συντήρησιν καὶ ἀνάπτυξίν των, δὲν ἦτο δυνατόν νὰ ἀφήσῃ ἔκθετον καὶ ἀνερμιάστον ἁ πέναντι τῶν τόσων κλυδωνισμῶν τῆς σκέψεως τὸ τελειότερον ὄν τῆς δημιουργίας του, τὸν ἀνθρώπον.

Ὁ Λόγος τοῦ Θεοῦ, ὁ Ἰησοῦς Χριστός, ὅστις τὸ Πανάγιόν Του αἷμα ἔχουσεν διὰ τὴν σωτηρίαν τῶν ἀνθρώπων, δὲν εἶναι δυνατόν νὰ ἀφῃνε ἄνευ μαρτυριῶν καὶ ἀπὸ τῶν ἀποδείξεων τὴν ἀλήθειάν Του· ἀλλέως θὰ ἀπέβαινε ματαία ἡ ἄφατος κένωσις Του. Ποῖαι λοιπὸν εἶναι αἱ ἀποδείξεις αὐταί;

1) Ἡ ἀγιότης τῆς ζωῆς τῶν κηρύκων τῆς ἀληθείας, τῆς ὁποίας πρῶτος κήρυξ ἐξηματίσεν αὐτὸς οὗτος ὁ Σωτὴρ, ὡς εἶπε πρὸς τὸν Πιλάτον «Ἐγὼ εἰς τοῦτο γεγέννημαι καὶ εἰς τοῦτο ἦλθον, ἵνα μαρτυρήσω τῇ ἀληθείᾳ». Περί Αὐτοῦ προφητεύον ὁ Προφήτης λέγει «οὐκ ἐποίησεν ἁμαρτίαν, οὐδὲ ἐ-

ρέθη δόλος ἐν τῷ στόματι Αὐτοῦ», Αὐτὸς δὲ ὁ Ἰδιος ἐνώπιον τῶν ἐχθρῶν του εἶπεν «Τίς με ἐλέγχει περὶ ἁμαρτίας;» Δι' ὅλους δὲ ἐκείνους οἵτινες θὰ τὸν διεδέχοντο εἰς τὸ ἔργον Του εἶπεν «ἀπὸ τῶν καρπῶν αὐτῶν ἐπιγνώσεσθε αὐτούς, οὐ δύναται δένδρον καλὸν σαπρὸν καρποὺς ποιεῖν» καὶ τὰ πάντα. Εἶναι λοιπὸν κατὰ ταῦτα ἡ ἀλήθεια τῆς πίστεως συνυφασμένη μετὰ τὴν καθαρότητα τοῦ βίου, μετὰ τὴν ἁγίαν ζωὴν. Τοιαύτην καθαρότητα βίου βλέπομεν εἰς τοὺς ἁγίους Ἀποστόλους καὶ εἰς τοὺς ἁγίους Πατέρας τῆς Ἐκκλησίας οἵτινες ἐμμήθησαν κατὰ πάντα τὰ ἀρχέτυπα, εἰς τὴν αὐταπαρνησίαν, εἰς τὴν περιφρόνησιν τῆς ὕλης, τὴν ταπεινοφροσύνην, εἰς τὸν τρόπον τῆς κλήσεως αὐτῶν καὶ τῆς διαχειρίσεως ὅλων τῶν Ἐκκλησιαστικῶν ζητημάτων, «ὅσοι ἄκακοι ἀμίαντοι», οἱ Ἀθανάσιοι, οἱ Γρηγόριοι, οἱ Χρυσόστομοι, οἱ Βασίλειοι, Γερμανοὶ τε καὶ Ταράσιοι, Μεθόδιοι καὶ Φώτιοι καὶ ὅλοι οἱ πολύφωτοι ἀστέρες τοῦ νοητοῦ στερεώματος, τὰ πάγκρυστα στόματα τοῦ Λόγου, οἵτινες κατὰ τρόπον πειστικώτατον διεσάφισαν πάντα τῶν Γραφῶν δυσνόητα, διευτύπωσαν δὲ πάντα τὰ τῆς Ἐκκλησιαστικῆς διοικήσεως τε καὶ εὐταξίας κατὰ τρόπον ἀρμονικώτατον καὶ τελειώτατον διὰ τῆς ἐνεργείας τοῦ ἐν τῇ ἀγιότητι αὐτῶν ἐπαναπαυομένου Ἁγίου Πνεύματος, τοῦ Ἀγαθοῦ Παρακλήτου, ὅστις μένων μεθ' ἡμῶν εἰς τὸν αἰῶνα, ὁδηγεῖ τὴν Ἐκκλησίαν Του διὰ τῶν ἁγίων ὁργάνων Του εἰς πᾶσαν τὴν ἀλήθειαν.

2) Γνώρισμα τῆς ἀληθείας εἶναι τὸ ἀμετάβλητον τῶν δεδομένων καὶ παραδεδομένων. Ὅπως περὶ τοῦ ὕλικου καὶ ἀψύχου κόσμου ὁ Θεὸς «πρόσταγμα ἔθετο καὶ οὐ παρελεύσεται κατὰ τὸν Προφήτην, οὕτω καὶ περὶ τῆς πνευματικῆς Δημιουργίας Του ἐπρονόησεν ὁ Θεὸς ὥστε ἡ ἀλήθεια Του ἡ συνέχουσα καὶ διατηροῦσα αὐτήν, νὰ μένῃ ἀμετάβλητος. Ὅπως ὁ ἐνυπόστατος Λόγος τοῦ Θεοῦ ὁ Κύριος καὶ Σωτὴρ ἡμῶν Ἰησοῦς εἶναι «χθὲς καὶ σήμερον ὁ αὐτὸς καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας» κατὰ τὸν Ἀπόστολόν Του, οὕτω καὶ ἡ ἐπ' αὐτοῦ κηρυχθεῖσα ἀλήθεια εἶναι ἡ αὐτὴ εἰς

Συγκροτήσιον ἀπὸ τὴν Ἐορτὴν τῆς Ὁρθοδοξίας

τους αιώνας, αναπτυσσομένη δια τῶν ἁγίων διαδόχων Του.

3) Γνώρισμα τῆς Ὁρθοδοξίας εἶναι τὰ θαύματα, τὰ σημεῖα. Περί αὐτῶν αὐτός ὁ Σωτὴρ ἡμῶν λέγει «εἰ τὰ ἔργα (θαύματα) μὴ ἐποίησα ἐν αὐτοῖς ἄ οὐδεὶς ἄλλος πεποίηκεν, ἁμαρτίαν οὐκ εἶχον». Ὁ δὲ θεῖος Εὐαγγελιστὴς Μάρκος λέγει ὅτι μετὰ τὴν ἀγάληψιν τοῦ Σωτῆρος καὶ τὴν ἐπιφοίτησιν τοῦ Ἁγίου Πνεύματος οἱ Ἅγιοι Ἀπόστολοι ἐξελθόντες (εἰ τὸν κόσμον) ἐκήρυξαν πανταχοῦ, «τοῦ Κυρίου συνεργοῦντος καὶ τὸν λόγον βεβαιούντος διὰ τῶν ἐπακολουθούντων σημείων» (θαυμάτων). Ὡστε τὰ ἐπακολουθούντα σημεῖα εἶναι βεβαιώσεις τῆς κηρυττομένης καὶ αναπτυσσομένης ἀληθείας ὑπὸ τῶν ὁργάνων τοῦ Ἁγίου Πνεύματος.

4) Γνώρισμα τῆς Ὁρθοδοξίας ἡ θέσις τῶν νύων τοῦ φωτός ἐν τῇ Κοινωνίᾳ, τὴν ὁποίαν καθορίζει αὐτός ὁ Σωτὴρ. «Ἰδοὺ ἐγὼ ἀποστέλλω ὑμᾶς ὡς πρόβατα ἐν μέσῳ λύκων». Ἐπιλείπει με διεγούμενον ὁ χρόνος ἐὰν θελήσω νὰ ἀποδείξω, ἐκ τῆς Ἱστορίας ποῖα τὰ πρόβατα καὶ ποῖοι οἱ λύκοι. Πρῶτον οἱ Ἀπόστολοι καὶ ὅλοι ἀπαξάπαντες οἱ ἅγιοι, ὡς πρόβατα τοῦ Χριστοῦ, ὑπὸ τῶν ἀντιφρονούντων ἀπίστων καὶ αἰρετικῶν λύκων, «ἐλιθάσθησαν, ἐπρίσθησαν, ἐπειράσθησαν, ἐν φόῳ μαχαίρας ἀπέθανον» περιήλθον ἐν μηλωταῖς, ἐν αἰγείοις δέρμασιν, ὥστε ροῦμενοι, θλιβόμενοι, κακουχούμενοι, ἐν ἐρημίαις πλανώμενοι καὶ ὄρεσι καὶ σπηλαίοις καὶ ταῖς ὁπαῖς τῆς γῆς, ἰδοὺ τὰ πρόβατα τῆς Ποίμνης τοῦ Χριστοῦ, ἰδοὺ καὶ οἱ Ἀραβικοὶ λύκοι. Δὲν μᾶς παίρνει ἡ ὥρα νὰ ἀπαριθμήσωμεν καὶ ἄλλα χαρακτηριστικὰ τῆς ἀληθείας. Ἀλλὰ καὶ ταῦτα ἀρκοῦν.

Ποῖα λοιπὸν ἐκ τῶν ἀπειραριθμίων παρασημαίων τοῦ Χριστιανισμοῦ συγκεντρῶναι τὰ στοιχεῖα τῆς ἀγνότητος τῶν κηρύκων τῆς ἀληθείας, τὸ ἀμετάβλητον αὐτῆς, τὴν ἐκ τῶν ἀείρων θαυμάτων βεβαιώσιν αὐτῆς, καὶ τὴν ἐν τῇ κοινωνίᾳ ιδιότητα τῶν προβάτων τοῦ Χριστοῦ;

Ποῖον εἶναι τὸ ἀρχαιότατον καὶ ὑψίστην δένδρον τῆς πίστεως, τὸ ὁποῖον ἡ πανσθενὴς Δεξιὰ τοῦ Κυρίου ἐφύτευσε, καὶ ἀπὸ τοῦ ὁποῖου ἐξεκλάσθησαν οἱ τόσοι ἄλλοι κλάδοι; Ἡ Ἐκκλησία τῶν ὀκτῶ πρώτων Χριστιανικῶν αἰώνων, ἥτις διὰ τῶν Ἁγίων

Ἀποστόλων καὶ τῶν Θεοφόρων Πατέρων εἰς τὰς 7 ἁγίας οἰκουμενικάς Συνόδους ἀνέπτυξε τὴν ἀλήθειαν, ἡ ὁποία ἐβεβαιώθη κατὰ τρόπον ἀναμφισβήτητον ὑπὸ τοῦ συμπαρεδρεόντος ἐν αὐταῖς Ἁγίου Πνεύματος. Διὰ τοῦτο πᾶσα βεβήλωσις τῆς ἱερᾶς ταύτης παρακαταθήκης τῆς ἀληθείας, εἶναι βλασφημία κατ' αὐτοῦ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος. Εἶναι ἐνδείξεις οἰήσεως καὶ κενοδοξίας διὰ τοῦς τολμητίας, τὸ κατάντημα τῶν ὁποίων εἶναι ἡ πλάνη. Πρόκεινται εἰς πίστῳσιν τούτων τὰ θλιβερά παραδείγματα τῶν καθολικῶν Παπικῶν καὶ τῶν Διαμαρτυρ μένων, τῶν ὁποίων ἡ Ἱστορία εἶναι πλήρης παλινφδιῶν, αὐθαίρεσιῶν καὶ πολλῶν αἱματοχυσιῶν. Ταύτην τὴν ἀγίαν Παρακαταθήκην κατέχει ἀλώβητον ἡ Ὁρθόδοξος Ἀνατολικὴ τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησία.

Οὗτος ὁ σκοπὸς τοῦ ἱεροῦ ἡμῶν ἀγῶνος τὸν ὁποῖον διεξάγομεν ὑπὲρ τῆς διατηρήσεως τῆς πατρῴας εὐσεβείας καὶ τῶν ἱερῶν παραδόσεων αὐτῆς, ἐν αἷς καὶ ἡ ἑορτολογικὴ. Ὡς πρόβατα τοῦ Χριστοῦ διωκόμεθα. Τὰ δίκαιά μας στραγγαλίζονται κατὰ τὸν τυραννικώτερον τρόπον ἀπὸ αὐτοῦς τούτους τοὺς ἐπαγγελλομένους θεοσέβειαν καὶ κολακευσμένους νὰ πιστεύουν ὅτι εἶναι Ποιμένες τοῦ ποιμνίου τοῦ Χριστοῦ. Ἀλλ' ὁ Χριστὸς ἐδιώχθη καὶ ἐσταυρώθη. Δὲν ἐδίωξεν, οὔτε ἀπεσχημάτισε βίαν, ὡς παντοδύναμος, τοὺς παρανόμους κληρικούς τῆς ἐποχῆς του, καίτοι εἶχε πρὸς τοῦτο ἐξουσίαν.

Ἔχετε θάρρος πατέρες καὶ ἀδελφοί, νεφύδριον ἐστὶ καὶ τοῦτο παρελεύσεται. Ἄς εἴμεθα βέβαιοι ὅτι ὁ Κύριος θὰ συνθλάσῃ τὰς κεφαλὰς τῶν ἀμετανοήτων ἐχθρῶν Του καὶ θὰ ἐπαναφέρει τὴν εἰρήνην εἰς τὴν χεῖμας μένην Ὁρθοδοξίαν πρὸς δόξαν αὐτῆς καὶ τοῦ Προσκυνητοῦ Ὄνοματός Του. Ἀμήν.

ἩΛΘΕΝ Εἰς ΤΟΝ ΚΟΣΜΟΝ Ὁ ΜΕΣΣΙΑΣ,

Ὁ Μεσσίας δμως, ὅστις εἶχεν ἀναγγελθῇ ἦλθεν εἰς τὸν κόσμον; Ἡ ἁγία Ἐκκλησία μας ἀπαντᾷ ναι. Καὶ τοῦτο τὸ στηρίζει εἰς τὰς προφητείας ἐκείνας ἀπὸ τὰς ὁποίας βγαίνει τὸ βέβαιον αὐτὸ συμπέρασμα.

Ἰδοὺ λοιπὸν ὠρισμένοι ἐκ τῶν προφητειῶν. **Πρώτη:** Ὅταν ὁ Πατριάρχης Ἰακώβ εὐρίσκετο πλησίον τοῦ θανάτου ἐκάλεσε τοὺς 12 υἱούς του καὶ προσηγγελε πρὸς ἓνα ἕκαστον τὰ μέλλοντα.

Πρὸς τὸν Ἰούδα δμως εἶπε τὰ ἑξῆς: «Ἰούδα σὲ αἰνέσουσιν οἱ ἀδελφοί σου αἱ χεῖρές σου ἐπὶ νώτου τῶν ἐχθρῶν σου προσκυνήσουσί σε οἱ υἱοὶ τοῦ πατρὸς σου. Σκύμνος λέοντος Ἰούδα» ἐκ βλαστοῦ σου νιέ μου ἀνέβης» ἀναπεσῶν ἐκοιμήθη ὡς λέων καὶ ὡς σκύμνος» τίς ἐγερεῖ αὐτόν: οὐκ ἐκλείψει ἄρχων ἐξ Ἰούδα, καὶ ἡγούμενος ἐκ τῶν μνηρῶν αὐτοῦ, ἕως ἂν ἔλθῃ, ὃ ἀπόκειται καὶ αὐτὸς προσδοκία ἐθνῶν».

Ἰδοὺ καὶ ἡ ἐρμηνεία τῆς προφητείας. Ἀποδεικνύει πολὺ καθαρὰ ὅτι ἐπληρώθη δὴ μέχρι τῆς ἐλευσεως τοῦ Μεσσιου, τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ.

Ἀπὸ τὸν Δαυὶδ μέχρι τὸν Σεδεκίαν ὅλοι οἱ βασιλεῖς τῶν Ἰσραηλιτῶν ἦσαν ἐκ τῆς φυλῆς τοῦ Ἰούδα. Μεσολαβεῖ κατόπιν ἡ βαβυλωνίος αἰ-

Τμήμα Κλήρου καὶ λαοῦ παρακολουθούντος τὴν ἑορτήν καὶ ἀκούοντος μετὰ προσοχῆς τοὺς Ὁμιλητάς.

Η ΟΡΘΟΔΟΞΟΣ ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΗ ΚΑΤΗΧΗΣΙΣ

Υπό τοῦ Ὁσίου. **ΑΝΤΩΝΙΟΥ ΜΟΥΣΤΑΚΑ** μοναχοῦ

Κατηχήσεως μέρος πρώτον

ΠΕΡΙ ΠΙΣΤΕΩΣ

Ἀρθρον Α'.

Περὶ τῆς τοῦ Θεοῦ υπάρξεως

Ἀπ' αἰῶνος ὑπάρχει Θεός, ὃν ἄκτιστον, Παντοδύναμον, ὅλου τοῦ κόσμου δημιουργόν. Ὁ Θεός εἶναι πνεῦμα ἀόρατον καὶ εἰς αἰσθήσεις μὴ ὑποπίπτον· ἀποδεικνύται ὁμῶς ἡ ὑπαρξίς του ἀπὸ ἄλλα γνωρίσματα σαφέστατα, ἐκ τῶν ὁποίων κυριώτερα εἶναι τὰ ἀκόλουθα πέντε.

Α'. Ἡ ὑπαρξίς τοῦ Θεοῦ ἀποδεικνύται ἀπὸ τὴν φύσιν ἡμῶν αὐτῶν. Ἐὰν ἐπιστήσωμεν τὸν νοῦν εἰς τὴν ἰδίαν ἡμῶν ὑπαρξιν, πληροφορούμεθα, ὅτι ἀδύνατον ἦτο νὰ δημιουργήσωμεν ἡμεῖς αὐτοὶ ἑαυτοὺς. Συνάγομεν λοιπὸν ἀναγκαίως, ὅτι ὑπάρχει τι ὃν ἄκτιστον, ἀπὸ τοῦ ὁποῖον ἐδημιουργήθη ὁ ἄνθρωπος, ὡς λέγει καὶ ὁ Προφήτης Δαβὶδ. «Σὺ Κύριε ἐποίησας ἡμᾶς,

χμαλωσία καὶ ἡ διακοπὴ τῆς βασιλικῆς διαδοχῆς. Μετὰ τὴν ἐπιστροφὴν καὶ πάλιν ἡ φυλὴ τοῦ Ἰούδα ἀποτελεῖ τὸν κορμὸν τοῦ ἔθνους. Ἡ ἀρχὴ τῶν Μακκαβαίων ἐπανασυνδέει τὴν συνέχειαν τῆς ἐξουσίας τῶν Ἰουδαίων καὶ δίδει τὴν ἐκωνυμίαν τῆς εἰς ὅλον τὸ ἔθνος τῶν Ἰσραηλιτῶν. Συνεπῶς ἡ προφητεία τοῦ Ἰακώβ ὅτι οὐκ ἐκλείψει ἀρχὼν ἐξ Ἰούδα πραγματοποιεῖται ἀπολύτως.

Μετὰ τὴν νέαν κατάστασιν διατηρεῖται τὸ ἔθνος περὶ τοὺς τρεῖς αἰῶνας μέχρι τοῦ Ὑγκανοῦ, ὁ ὁποῖος κατήγετο ἀπὸ τὸ γένος τῶν Ἀσσυρίων ἢ Μακκαβαίων.

Τότε ἀκριβῶς οἱ Ῥωμαῖοι ἐπενέβησαν εἰς τὰ πράγματα τῆς Ἰουδαίας καὶ ἐδωσαν ξένον βασιλέα, τὸν Ἡρώδη. Αὐτὸς καὶ οἱ ἀπόγονοί του διετήρησαν τὴν ἐξουσίαν μέχρι τοῦ 70 μ. Χ., διὰ κατεστράφη ἡ Ἱερουσαλὴμ ἐπὶ Τίτου.

Συνεπῶς ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον προεφήτευσεν ὁ Ἰακώβ, ὅτι δηλ. τὸ σκῆπτρον, ἡ ἀρχὴ καὶ ἡ ἐξουσία δὲν θὰ ἐκλείψουν ἀπὸ τὸν οἶκον τοῦ Ἰούδα προτοῦ νὰ ἔλθῃ ὁ Μεσσίας εἰς τὴν γῆν, ἐξεπληρώθη κατὰ γράμμα. Ἡ ἐρμηνεία τῆς προφητείας τὸ ἀποδεικνύει περιτράνως. Ἄρα ἦλθεν εἰς τὴν γῆν ὁ Μεσσίας, ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός.

(Συνεχίζεται)

καὶ οὐχ ἡμεῖς» (ψαλμ. 99).

Β'. Ἀποδεικνύεται ἡ ὑπαρξίς τοῦ Θεοῦ ἀπὸ τὴν ἀκριβῆ θεωρίαν ὅλου τοῦ κόσμου. Ἐὰν θεωρήσωμεν ὅλα τὰ ὄντα, δὲ μᾶς περικυκλώνουσιν, εἴτε οὐράνια, εἴτε ἐπίγεια, εἴτε θαλάσσια, ὅλα ἔχοντα καὶ ἀρχὴν καὶ τέλος, εὐκόλως καταλαμβάνομεν, ὅτι τίποτε ἄλλο δὲν εἶναι οὗτος ὁ κόσμος, εἰμὴ ἐν βιβλίον θαυμάσιον, εἰς τὸ ὁποῖον εἶναι γεγραμμένη μετ' ἀνεξαλείπτους χαρὰς κτῆρας ἡ παντοδυναμία τοῦ ἀνάρχου δημιουργοῦ του, ὁ ὁποῖος φαίνεται παντοῦ εἰς τὴν φύσιν ὡς εἰς καθαρώτατον καθρέπτην. Καὶ τοῦτο ἀκριβῶς ἐννοεῖ ὁ μέγας Ἀπόστολος Παῦλος γράφων καὶ λέγων: «Τὰ γὰρ ἀόρατα αὐτοῦ (τοῦ Θεοῦ) ἀπὸ κτίσεως κόσμου τοῖς ποιήμασι νοούμενα καθορᾶται, ἥ τε ἀίδιος αὐτοῦ δύναμις καὶ θεϊότης» (Ῥωμ. Κεφαλ. Α'. 20).

Γ'. Ἀποδεικνύεται ἡ ὑπαρξίς τοῦ Θεοῦ ἀπὸ τὴν κοινὴν ὁμολογίαν τῶν ἔθνων. Εἰς ὅλα τὰ κατοικοῦμενα μέρη τῆς γῆς, καὶ εἰς αὐτὰ τὰ ἀγροικώτατα ἔθνη, ἀπὸ τὰς ἀρχὰς αὐτὰς τοῦ κόσμου φαίνονται ἀνεστηλωμένοι βωμοί, καίοντα θυσιά, λατρεύεται μὲν τις ὑπέροχος δύναμις.

Τόσον εἶναι ἰσχυρὰ εἰς τὴν ἀνθρωπίνην ψυχὴν ἡ συναίσθησις περὶ τῆς θείας υπάρξεως, ὥστε προκρίνει ὁ ἄνθρωπος νὰ θεοποιῇ μᾶλλον λίθους καὶ ἄλλα τοιαῦτα, παρά νὰ πιστεύῃ ὅτι δὲν ὑπάρχει Θεός, τὸ ὁποῖον μόνος ὁ ἄφρων δύναται νὰ εἴπῃ, ὡς λέγει ὁ ψαλμῶδης Δαβὶδ: «εἶπεν ἄφρων ἐν καρδίᾳ αὐτοῦ, οὐκ ἔστι Θεός» (ψαλμ. 13).

Δ'. Ἡ ὑπαρξίς τοῦ Θεοῦ, ἀποδεικνύεται ἀπὸ τὴν ἐσωτερικὴν πληροφορίαν τῆς συνειδήσεώς μας. Ὅταν πράττωμεν τὸ ἀγαθόν, αἰσθανόμεθα χαρὰν· ἐξ ἐναντίας δὲ αἰσθανόμεθα λύπην ὅταν πράξωμεν πονηρὰν τινα πράξιν. Τοῦτο προέρχεται ἀπὸ ἐμψυτὸν τινα δύναμιν, ἡ ὁποία μᾶς ἀναγκάζει νὰ πιστεύσωμεν, ὅτι ὑπάρχει τι ὃν ἀνταμείβει δικαίως τὴν ἀρετὴν, καὶ τιμωροῦν ἀδυσώπητα τὴν κακίαν.

Ε'. Ἀποδεικνύεται ἡ ὑπαρξίς τοῦ Θεοῦ ἀπὸ τὴν ἐμψυτον ἐπιθυμίαν ἡμῶν περὶ τὸ ἄκρον ἀγαθόν, ἢ τὴν τελείαν μακαριότητα. Διότι ὅσον εὐδαίμων καὶ εὐτυχὴς καὶ ἀν γένῃ τις ἐπὶ τῆς γῆς, εἶναι ἀδύνατον νὰ χορτάσῃ τόσον, ὥστε νὰ μὴ ἐπιθυμῇ ἀνώτερόν τι καὶ τελειότερον ἀγαθόν. Τοῦτο δὲ προέρχεται ἀπὸ τὴν φύσιν τῆς ψυχῆς, ἡ ὁποία προσπαθεῖ πάντοτε ἵνα ἀπο-

ΠΩΣ ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΓΙΝΕΤΑΙ Η ΜΕΛΕΤΗ ΤΩΝ ΘΕΙΩΝ ΓΡΑΦΩΝ

(Τελευταίον)

Πρέπει λοιπόν νὰ φροντίζωμεν νὰ διαμορφώσωμεν τὸν ἑαυτὸν μας καὶ νὰ τὸν ὀδηγῶμεν εἰς ἀγίον καὶ ἀμωμον βίον.

Ὁ ἅγιος ὁμως βίος καὶ ὁ ἀμωμος εἶναι καρπὸς τῆς βαθυτάτης ἀγάπης πρὸς Κύριον τὸν Θεόν. Ὁ Ἀπόστολος Παῦλος εἰς τὴν Α' πρὸς Θεοσσαλ. Ε' πιστολὴν του λέγει ὅτι «Θεὸς ὁ πατὴρ ἐξελέξατο

ἡμᾶς πρὸ καταβολῆς κόσμου, εἶναι ἡμᾶς ἁγίους καὶ ἀμώμους κατενώπιον αὐτοῦ ἐν ἀγάπῃ». Προπορεύεται λοιπόν ἡ ἀγάπη πρὸς Κύριον τὸν Θεόν. Ἡ ἀγία τοῦ βίου γίνεται πραγματικότης μόνον, ὅταν ὑπάρῃ αὕτη ἡ ἀγάπη.

Χωρὶς τὴν ἀγάπην αὐτὴν τὰ πάντα εἶναι ἀνεπαρκῆ, ἄτονα, καὶ ἀνάξια.

Δι' αὐτὸ καὶ ἡ ἀγάπη πρὸς τὸν Θεόν εἶναι ἡ κυριώτερά ἐντολή Μόνον διότις ἀπέκτησε αὐτὴν τὴν ἀγάπην ἀπέκτησε καὶ πραγματικὴν ἀγιότητα καὶ ἀληθινὸν ἅγιον βίον. Διότι «ἡ ἀγάπη ἐστὶ σύνδεσμος τῆς τελειότητος» (Κολοσσ. γ. 14).

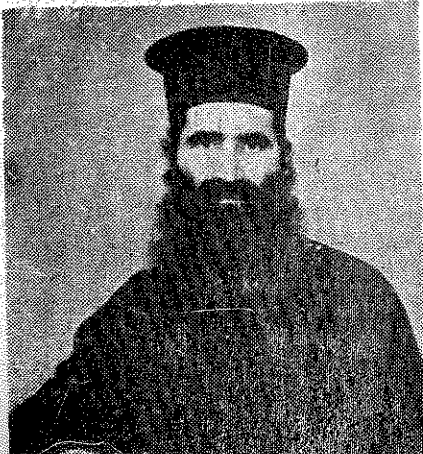
Σημειώσεις: Εἰς τὴν Παλαιάν διαθήκην ἔκτος ἀπὸ τὴν ἡμέραν τοῦ Σαββάτου, ἐφορῶντο καὶ μερικαὶ ἄλλαι ἱεραὶ ἡμέραι, ὅπως τὸ Πάσχα, ἡ Πεντηκοστή, ὁ ἑξήλασμος κ.λ.π. Ὅλας αὐτὰς τὰς ἡμέρας οἱ Ἰσραηλῖται ἐπρεπε νὰ τὰς διέρχωνται ὅπως καὶ τὴν ἡμέραν τοῦ Σαββάτου.

Τὸ αὐτὸ συνέβη καὶ εἰς τὴν Καινὴν Διαθήκην. Καθωρίσθη δηλ. νὰ ἐφορῶνται πρὸς δόξαν Θεοῦ ὄχι μόνον ἡ Κυριακὴ ἀλλὰ καὶ ἄλλαι ἡμέραι πρὸς τιμὴν τῆς Θεομήτορος καὶ μερικῶν Ἀγίων.

Ὡρίσθησαν δὲ πρὸς ἐορτασμὸν ὄχι μόνον εἰς δόξαν Θεοῦ ἀλλὰ καὶ διὰ τὴν σωτηρίαν τῆς ψυχῆς μας.

Δι' αὐτὸ, ἀγαπητοὶ ἀδελφοί, πρέπει νὰ διερχώμεθα ἅλας αὐτὰς τὰς ἡμέρας με ἀγιότητα καὶ σωτη-

ΠΕΝΘΗ

Ἱερεὺς ΝΙΚΟΛΑΟΣ ἸΩΑΝ. ΚΑΨΕΤΑΚΗΣ

(Διὰ τοῦ Ἀγγελικοῦ Σχήματος μετονομασθεὶς) Νικήτας Ἱερομόναχος)

Ἀφ' ἧς ἐποχῆς (1945) ἐχειροτονήθη Ἱερεὺς ἐξυπηρέτησε μετ' αὐταπαρνήσεως καὶ ζήλου ἐλλειζομένους τὸν ἱερὸν ἀγῶνα ἐκ δὲ τῶν συνεχῶν κόπων του καὶ ἀγῶνων ἀσθενήσας βαρέως, ὑπέμεινε ἀγγούστως τὴν πολυχρόνιον καὶ ὀδυνηρὰν ἀσθένειαν ἐκ τῆς ὁποίας καὶ προήλθεν ὁ πρόωρος θάνατός του τὴν 22αν τοῦ παρελθόντος μηνός. Ἡ κηδεὶα του ἐγένετο ἐκ τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ τῆς Εὐαγγελιστρίας Κορυθαλλοῦ ὑπὸ τῶν Ἀρχιμανδριτῶν Θεοκτίστου Ἀδαμάκη καὶ Στεφάνου Τσίκουρα καὶ τῶν ἱερέων Ν. Καλοσκάμη, Στεφάνου Κριτάκη καὶ τοῦ Ἱεροδιακόνου Σπυρίδωνος Ἐρμογένους.

ΑΝΤΩΝΙΟΣ ΚΑΡΑΜΗΤΣΟΣ

Νέον ψυχικὸν πλήγμα, ὑπέστη ὁ ἀγαπητὸς Θεολόγος τῆς κινήσεως ἡμῶν κ. Σταύρος Καραμήτσος, ὅστις ἐν διαστήματι ἐνὸς μηνός ἀπώλεσε δύο ἐκ τῶν προσφιλῶν ἀδελφῶν του τὸν Μηνᾶν καὶ τὸν Ἀντώνιον, ἀπελθόντας εἰς τὴν αἰώνιον ζωὴν. Συλλυπούμεθα ἀπὸ καρδίας τὸν δοκιμασθέντα ἀγαπητὸν Ἀδελφόν. Καὶ αἰωνία ἡ μνήμη τῶν μεταστάτων.

Ἀναπαύει ἐν Κυρίῳ ἐκκευθὴ ὑπὸ τοῦ Ἀρχιμανδρίτου Θεοφίλου Τσίρμπα καὶ τοῦ Ἱεροδιακόνου Εὐγενίου ὁ Ἐπίτροπος τοῦ ἐν Μενιδίῳ ἡμετέρου Ἱεροῦ Ναοῦ Δημήτριος Σύρμας.

Αἰωνία αὐτοῦ ἡ μνήμη.

λαύση τὸ τελειότατον καὶ μονιμώτατον ἀγαθόν, τὸ ὁποῖον εἶναι μόνος ὁ Θεός.

Ἀπὸ ὧν ταύτας τὰς ἀποδείξεις ἀποδεικνύεται ἡ ὑπαρξὶς τοῦ Θεοῦ, καὶ συνάγεται τὸ συμπέρασμα, ὅτι ἡ ἀθεότης εἶναι ἐναντία τῆς ἀνθρωπίνης φύσεως. (Συνεχίζεται)

οιωδὴ ἔργα διὰ τοὺς ἑαυτοὺς μας, ὅπως καὶ τὴν ἡμέραν τῆς Κυριακῆς. Ἄς μὴ λησμονῶμεν ὅτι ἡ ψυχὴ μας εἶναι ἀνεκτίμητος. Ἄς τὴν προσέχωμεν ὡς κόρην ὀφθαλμοῦ. Ἄς ἀπομακρυνώμεθα ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους ἐκείνους, οἱ ὁποῖοι ζοῦν ἀκόμη καὶ κατὰ τὰς δεσποτικὰς ἐορτὰς με ἀνιερότητα.

Ἴσως ὁ Κύριος νὰ μὴ τοὺς τιμωρῇ σήμερον, ὅπως δὲν τιμωρεῖ καὶ πολλὰ ἄλλα σοβαρὰ ἁμαρτήματα. Τοῦτο ὁμως δὲν σημαίνει ὅτι ἐπιδοκιμάζει τὴν διαγωγὴν τους, ἢ ὅτι τὴν εὕρισκε νόμιμον. Ἀντιθέτως αὐτὸ ἀποδεικνύει τὴν μακροθυμίαν τοῦ Κυρίου μὴ βουλομένου τινὰς ἀπολέσθαι, ἀλλὰ πάντας εἰς μετάνοιαν χωρῆσαι» (Β' Πέτρ. γ 9).

Ἀκόμη ἴσως νὰ τοὺς ἐγκατέλειπε μετὰ τῶν ἀγγέλων ἐκείνων «τῶν μὴ τηροσάντων τὴν ἐαυτῶν ἀοχήν, ἀλλὰ ἀπολιπόντων τὸ ἴδιον οἰκητήριον, τηρεῖ δὲ εἰς κρίσιν μεγάλης ἡμέρας καὶ εἰς τὸ πῦρ τὸ αἰώνιον».

Ἄς ἔχωμεν πάντοτε κατὰ νοῦν τὸν ὠραῖον λόγον τοῦ ψαλμοῦ.

«Μὴ παραζήλου ἐν πονηρευομένοις, μηδὲ ζήλου τοὺς ποιοῦντας τὴν ἀνομίαν» ὅτι οἱ πονηρευόμενοι ἐξολοθρευθήσονται».

ΠΑΡΑΚΛΗΣΙΣ

Παρακαλοῦνται θερμῶς οἱ ἀδελφοί, οἱ ὁποῖοι στέλουν ἐπιταγὰς δι' ἐξόφλησιν λογαριασμῶν ἢ παραγγελίας, ὅπως γράφωσιν ἐπὶ τοῦ ὀπισθίου μέρους τοῦ ἀποκόμματος τὸν λόγον τῆς ἀποστολῆς τῶν χρημάτων.

Ἄλλως καθίσταται δυσχερὲς τὸ ἔργον τῆς διαχειρίσεως καὶ ἀκολούθως τῆς διεκπεραιώσεως.

Ἐκ τῶν Γραφείων τῆς Ἐκκλησίας

Σεχονομία και ΚΡΙΣΕΙΣ

Πολλοί διαφθείρουν τὸν ἀμπελῶνα καὶ μολύνουν τὴν μερίδα τοῦ Κυρίου

Ὁ σφοδρὸς πολέμιος τῆς Ἐκκλησίας κατὰ τὸν παρελθόντα αἰῶνα Κεφαλὴν ποιητῆς Ἀνδρέας Λασκαράτος, ὅστις ἀπωρίσθη ὑπὸ τῆς Ἱερ. Συνόδου διὰ τὴν ἀντιχριστιανικὴν πολεμικὴν του, ἀνεκοινώθη ἐπίσημως ὅτι θὰ τύχη πολλῶν μεταθανάτιων τιμῶν. Ἡ οἰκία του θὰ μετατραπῇ εἰς μουσεῖον καὶ εἰς Ληξούριον θὰ στηθῇ ὁ ἀνδριὰς του. Καὶ ἔως ἐδῶ μὲν ἡ ἀγανάκτησις τῶν ὀρθοδόξων χριστιανῶν δυνατὸν νὰ εἶναι συγκρατημένη. Ἐν τῷ νῦν αἰῶνι ἐν τῷ ὁποίῳ συντελεῖται ὁ ἐκφυλισμὸς ὅλων τῶν θρησκ. ἀξ. τῆς ζωῆς καὶ τοῦ πνεύματος, οὐδὲν πλέον ἡγεῖ ὡς παράδοξον. Τὸ ὅτι ὅμως πρόεδρος τῆς ἐπιτροπῆς, ἡ ὁποία θὰ ἠρωσοποιῇ τὸν ὁπὸ τῆς Ἐκκλησίας ἀπωρισμένον, εἶναι καθηγητῆς τῆς Θεολογίας ἐν τῷ Πανεπιστημίῳ, ἀφήνει ἐμβρόντητον καὶ τὸν πλέον εὐφάνταστον ἄνθρωπον.

Διότι ὁ καθεὶς θ' ἀνέμενε ὅτι ὁ κ. Ἀλ. Αλιβιζάτος θὰ εἶχε ἀντὶ τὸν ἀπαιτούμενον βαθμὸν εὐσεβείας, τοῦλάχιστον τὴν εὐφυΐαν ν' ἀποκρύνῃ τὰς πεποιθήσεις του καὶ νὰ μὴ προβῇ εἰς τὴν πρόκλησιν αὐτῇ πρὸς τὸ πνεῦμα τῆς ὀρθοδοξίας. Ὁ κ. Καθηγητῆς μὲ τὴν πράξιν του αὐτὴν διαταίει τὴν ὁδὸν πρὸς τὸν πόλεμον ἐναντίον τῆς Ἐκκλησίας, ὑποσχόμενος τὴν μεταθανάτιον βράβευσιν τῶν ἀθέων. Εὐτόχως ὅτι ὁ κ. Αλιβιζάτος ὑπέρχε μέχρι σήμερον ἀμειλικτος διώκτης τῶν Παλααιομερολογιτῶν. Τοῦτο εἶναι ἐν τεκμήριον ὅτι εὐρισκόμεθα ἐντὸς τοῦ ὀρθοδόξου πνεύματος. Τὸ ἀνησυχτικὸν θὰ ἦτο ἐὰν ὁ κ. Αλιβιζάτος καὶ οἱ ὅμοιοι του δὲν μᾶς ἐπολέμουν.

Τὰ δώφονα τῆς ἀμαρτίας

Ἡ ἐγκληματικότητα καὶ τὸ ὄργιον τῆς ἀκολασίας ὀγκοῦται ἡμέραν μετὰ τὴν ἡμέραν. Φῶναι διαμαρτυρίας ἀκούονται ἀλλὰ πῖπτουν εἰς τὸ κενόν. Ἐν τῷ μεταξύ ἡ νύξ τῆς ἀνηθικότητος καὶ τῆς ἐκλύσεως τῶν ἠθῶν κατέρχεται βαθεῖα καὶ ῥοφερά. Ποῦ πηγαίνομεν; Τὸ περίεργον εἶναι ὅτι πολλοὶ καλόπιστοι ἄνθρωποι ἐκφράζουν τὴν ἀπορίαν: διατί ἀράγε νὰ μὴ ἔχουν ἀποτελεσματικότητα τὰ δρασκόντεια ἀτυνομικά μέτρα ἐναντίον τοῦ ἐγκλήματος;

Ἐ, λοιπὸν αὐτὸ θὰ συμβαίνει συνεχῶς ἂν δὲν ἀντιμετωπισθῇ τὸ θέμα εἰς τὰς αἰτίας του καὶ ὅχι εἰς τὰ ἀποτελέσματά του, ὅπως ἐδίδασκε καὶ ὁ Κύριος εἰς τὴν Θεοπεσίαν ὁμιλίαν Του ἐπὶ τοῦ Ὁρους.

Τὸ ἐγκλημα δὲν θεραπεύεται ἐκ τῶν ὑστέρων. Αἱ ῥίζαι του εὐρίσκονται εἰς τὴν ἀπουσίαν πάσης θρησκευτικῆς ἀναλαμπῆς. Εἰς τὴν θέσιν τῆς ἐκδιωχθείσης εὐσεβείας ἐνθρονίζεται ὁ Σατανᾶς. Ἦμπορεῖ νὰ μᾶς εἴπῃ τὸ Ὑπουργ. Ἀσφαλείας πόσοι γνησίως θρησκευόμενοι ἀπασχολοῦν τὰς ἐγκληματολογικὰς ὑπηρεσίας του; Ἡμεῖς πιστεύομεν ὅτι οὐδεὶς. Καὶ ὅμως ἡ ζυμὴ τῶν ἠθικῶν καὶ ἐντίμων πολιτῶν, οἱ Παλῆται διώκονται ὅχι διότι εἶναι ἀνέντιμοι, ἀλλὰ ἐπειδὴ ἐπιμένουν νὰ εἶναι ἠθικοί. Συμφέρεται λοιπὸν εἰς τὸ ἔθνος ἡ ἐξακολούθησις τῆς καταδιώξεώς των; Τί ἔχουν νὰ μᾶς εἰπὺν οἱ ἀσώμοδοι;

Δουλοφροσύνη πρὸς τὸν Προτεσταντισμὸν

Ἀλλὰ ἡ νοοτροπία τῶν καθηγητῶν τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς δὲν ἐξαντλεῖται ἐδῶ. Εἰς δημοσίαν συζήτησιν, ποῦ ἔγινε μὲ θέμα τὴν εὐθανασία, ἂν ἐπιτρέπεται δηλαδὴ ἡ δολοφονία ὑπὸ τοῦ λατροῦ ἐνὸς ἀνιάτου ἀσθενοῦς, ὁ καθηγητῆς κ. Μπόνης ὑπεστήριξε ὅτι τοῦτο δὲν ἐπιτρέπεται. Καὶ διατί νομίζετε; Διότι τὸ ἀπαγορεύει ὁ Δεῦθρος!!

Ὁ κ. Μπόνης, γράφουν αἱ ἐφημερίδες, ἐπικαλεσθεὶς τὴν γνώμην τοῦ Λουθήρου ὅτι «πᾶς ὅστις ἀντιτίθεται εἰς τὴν φῶσιν, ἀντιτάσσεται καὶ πρὸς τὸν Θεόν», ἀπέκλεισε τὴν ἐφαρμογὴν τῆς μεθόδου.

Ὅλη ἡ Ἁγία Γραφή καὶ οἱ φωστῆρες τῆς πατερικῆς σοφίας δὲν ἠμπόρεσαν νὰ τροφοδοτήσουν τὰ ἐπιχειρήματα τοῦ κ. καθηγητοῦ, ὅστις εὗρεν ἐπὶ τέλους εἰς τὸν αἵρεσιδάρχη Λουθήρον τὸ ἀπόσταγμα τῶν ἐπιχειρημάτων του. Ἡ ἀπαστρέπτουσα εὐαγγελικὴ σοφία μὲ τὴν ἐπιγραμματικὴν διατύπωσιν καὶ τὸ πνεῦμα τοῦ μεγάλου Παύλου μὲ τὸ «οὐκ οἶδατε ὅτι τὸ σῶμα ὁμῶν ναὸς τοῦ ἐν ἡμῖν ἁγίου Πνεύματος ἐστὶ» καὶ «δοξάσατε τὸν Θεὸν ἐν τῷ σώματι ὁμῶν», δὲν ἠμπόρεσαν νὰ πρυτανεύσουν εἰς τὸ καθηγητικὸν πνεῦμα, τὸ ὁποῖον ἐνεφανίσθη οἱ στερηλατημένον ἀπὸ τὴν προτεσταντικὴν ἀχλὺν.

Ἡ πίστις ἐκ τῶν ἔργων

Ἀπὸ τὴν μαρτυρικὴν μεγαλὴν Κρήτην ἐφθασε καὶ πάλιν ἡ δραματικὴ κραυγὴ τῆς ἀπογνώσεως τῶν ἐκεῖ ἀδελφῶν. Οἱ ἐκπρόσωποι τῆς κρατούσης ἐκεῖ ἐκκλησίας, ὡς ἄρχοντες κοσμικοὶ καὶ ὅχι ὡς παῖδες τοῦ Θεοανθρώπου, συντρίβουν τὴν ὀρθόδοξον εὐσεβίαν τῶν Παλῆτων. Τὴν ἰδίαν σιγὴν γύρω τους μαίνεται τὸ ὄργιον τῆς ἀμαρτίας χωρὶς νὰ ταράσσεται ἡ μεγαλοσχῆμων καρδιά των. Καλὸν ὅμως εἶναι νὰ μὴν λημονοῦν ὅτι ἐὰν τελικῶς ἐκδιώξουν καὶ φυγαδεύσουν τὸ γνήσιον πνεῦμα τῆς Ἐκκλησίας, τὸ ὁποῖον ἐκπροσωποῦν οἱ παλῆται, καὶ οἱ ἴδιοι δὲν θὰ ἀποφύγουν τὴν κατάπινσιν ἀπὸ τὸν δαίμονα τῆς διαφθορᾶς καὶ τῆς ἀθείας. Ἐκτὸς ἐὰν ἔχουν λόγους νὰ μὴ τὸν φοβούνται!

Θερμὴ παράκλησις

Ἡ «Φωνὴ τῆς Ὁρθοδοξίας» ἀπευθύνεται πρὸς ἀδελφοὺς συνδρομητὰς παρακαλοῦσα θερμῶς ν' ἀπολυν τὰς συνδρομὰς των καὶ κάθε εἶδος ὀφειλὴν. Ὡς λημονοῦν ὅτι μέσα εἰς τὸν κακῶνα τῆς σημερινῆς ἐποχῆς ἐξακολουθεῖ νὰ κρατῇ τὸ ἀνάστημά της εὐθυτενὲς χάρις εἰς τὴν θεῖαν ἀλλὰ καὶ τὴν ἀνθρωπίνην ὑποστήγῃ. Ὅσον διὰ τὸν σκοπὸν ποῦ ἐπιδιώκει, πιστεύομεν δὲν χρειάζεται νὰ ἐπαναληφθῇ ὅτι εἶναι τὸ μεγαλεῖον τῆς Ἐκκλησίας. Ἐνισχύσατε λοιπὸν τὸν σκληρὸν ἀγῶνά της.

«Ἡ ΦΩΝΗ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ»

ΔΕΚΑΠΕΝΘΗΜΕΡΟΝ ΟΡΓΑΝΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ
ΤΩΝ Γ.Ο.Χ. ΕΛΛΑΔΟΣ
ΕΚΔΟΣΙΣ

ΓΕΝΙΚΟΥ ΦΙΛΟΠΤΩΧΟΥ ΤΑΜΕΙΟΥ ΤΩΝ Γ.Ο.Χ.
ΓΡΑΦΕΙΑ ΚΑΝΙΓΓΟΣ 32-ΑΘΗΝΑΙ-ΤΗΛ. 622-952

Διευθύνεται ὑπὸ Συντακτικῆς Ἐπιτροπῆς
Ὑπεύθυνος ὅλης Παναγιώτης Βρετάκος
Κάνιγγος 32 Ἀθῆναι
Ὑπεύθυνος Τυπογραφείου Γ. Σερμπίνης
Θεμιστοκλέους 33 Ἀθῆναι

❖❖

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ :

Ἐσωτερικοῦ : Ἐξάμηνος δραχμὰς 15.—
» Ἐτησίᾳ » 30.—
Ἐξωτερικοῦ : Ἐξάμηνος δολλάρια 2
» Ἐτησίᾳ » 4

Τιμὴ Φύλλου δραχ. 1